

TALİH KUŞU

Sabah uyandıgımda içimden gelen bir ses milli piyango bileti almamı söylüyordu. Çünkü yılbaşı yaklaşıyordu ve büyük ikramiye 50 milyon liraydı. Paranın bana çıkacağını düşündükçe heyecanlanıyordum. Ancak çok paramda yoktu. Acıkmıştım ve cebimde 100 lira vardı. 100 liramın yarısını markete harcadım birazıyla da arkadaşlarıma hediye aldım. Geriye 15 lira kalmıştı. Yolda yürürken yol kenarında oturan üstü başı eskimiş, yorgun ama güler yüzlü bir milli piyango satıcısı gördüm. İçimden bilet almak geldi. Ama yanımdan geçen başka bir adam o milli piyango bileti satan adamdan bilet almamamı o adamın on yıldır bilet sattığını ve hiçbir zaman ikramiye çıkmadığını söyledi. Ben pek inanmak istemedim. Adamın söylediğinin tam tersini yapmak geldi içimden ve ilk dikkatimi çeken bileti aldım.

Biletimi aldıktan sonra mutlu bir şekilde evime gittim ve biletimi sakladım. Günlerden cuma idi ve yılbaşına üç gün kalmıştı. O sabah yine işime gidiyordum ki yolda bilet satan o yaşlı adamı gördüm. Adam bana, " Günaydın yavrum." dedi. Bende ona "Günaydın" dedim sonra adamla sohbete daldım. Adamın adı Zafer'miş. O kadar tesadüf ki benim babamın adı da Zafer'di.

Biran duygulandım çünkü babamı özlemiştim. Babamı geçen sene kaybetmiştim ve o anları hatırladım. Milli piyancı birinden benim Zafer amcam olmuştu. Zafer amca ile uzun uzun sohbet ettik. Sohbete öyle dalmışız ki işe geç kaldım. Zafer amca hakkında neler neler öğrenmiştim. Evliymiş, iki çocuğu varmış ve hayatını milli piyango satarak kazanıyormuş.

Yılbaşı günü geldiğinde heyecandan ne yapacağımı şaşırdım. Müzik dinledim, televizyon seyrettim ve saatin gece yarısı olmasını bekledim. Yatağıma uzandım ve sabırsızlıkla kazanan numaraların açıklanmasını bekledim. Yemek yedim ve dans ettim. İşte o an geldi. Televizyonda çekiliş başladı ve numaralar çekildiğinde sırayla: 8 0 5 6 4 3 numaralı bilete büyük ikramiye çıkmıştı ve ben bilettime baka kalmıştım çünkü ekrandaki sayıların aynısı biletimde yazıyordu. Sevinçten bağırmaya, çığlık atmaya başladım. Mutluluktan havalara uçuyordum. Ve ilk işim Zafer amcaya gitmek oldu ama akşam gidemedim çünkü çok geç olmuştu. Ertesi gün sabah erkenden gitmeyi planladım. O gece nasıl uyduğumu hatırlamıyorum, biletimi elimden hiç bırakmadım.

Ertesi gün Zafer amcanın her zaman oturduğu banka koştum ama onu göremedim. Onu herkes tanırdı ancak sorduğumda kimse onun nerde olduğunu bilmiyordu. Sonra gidip Zafer amcanın evinin adresini öğrendim ve oraya gittim.

Oraya gidince Zafer amcanın karısını ve çocuklarını ağlarken buldum. Hemen onlara müjdeli haberi verdim. Yılbaşından bir gün önce Zafer amca kalp krizi geçirmiş ve maalesef kurtulamamış, ölmüşü. İnanamıyordum. O kadar üzüldüm ki ben de ağlamaya başladım

Çünkü babamın ikizini bulduğumu sanmış ve Zafer amcaya babam gibi ısınmıştım. Kimse benim acımı anlayamazdı.

İkramiyenin yarısını Zafer amcanın ailesine vermeye karar verdim. Onlar da benim bir ailem olmuşlardı artık.

Biletimi sonsuza kadar saklayacağıma yemin ettim ve Zafer amcayı hiçbir zaman unutmadım.

Ece Küçükođlu

6C

Özel Marmara Ortaokulu